

1.

– Бъдни вечер е! – извика Ив Пилкинс.

– Има предостатъчно други, които искат работата, Ив – отвърна шефката ѝ Серина Уайтлоу и погледна Ив с такова презрение, че тя се запита за стотен път този ден дали Серина не съжالياва, че я е назначила и не си търси извинение да я уволни.

– Но рожденият ми ден е на Бъдни вечер.

Серина сви рамене, облечени в бяла коприна, и вдигна очилата си с рамки от коруба на костенурка на русата глава.

– Вече никой не се интересува от подобни неща.

Ив не беше сигурна дали Серина говори за рождения ѝ ден или за Коледа, но се страхуваше твърде много, за да попита.

– Ако не накараш Едуард Прийст да предаде книгата, виновната ще си ти. Обясни го на прощалното парти, когато освободим и теб, и всички останали.

Днес беше един от онези дни на работа, когато Ив се питаше дали не трябва просто да избяга и да открие кафене или пекарна, както правят в любовните романи, които издателството публикуваше, но след това си спомни, че нито умее да пече, нито да работи с кафемашина. Можеше единствено да чете книги, да свири на електрическа китара и да опакова подаръци.

Какво можеше да отговори Ив на тези думи? Двеста работни места зависеха от тази книга. Това беше ли изобщо вярно? Много добре знаеше, че книгите на Едуард Прийст докарват луди пари на издателството. Произведенията му се продаваха по-бързо от всяка друга книга за възрастни и макар да не бяха по вкуса на Ив, тя се

възхищаваше на отдадеността му да проучва и на безкрайния процес по написването на подобни дебели тонове.

Само че Едуард Прийст не даваше интервюта и не общуваше с друг от редакцията освен със Серина Уайтлоу – и то единствено по телефона.

За Едуард Прийст знаеше само, че той е разплаквал всички останали асистент-редактори, тъкмо затова Серина лично се занимаваше с него.

– А ти защо не отидеш? – попита предпазливо Ив и Серина ѝ отправи поглед, който щеше да превърне всеки друг в желеподобна каша, но Ив беше оцелявала и преди, така че нямаше да се даде и сега.

– Защото заминавам за Ню Йорк за Коледа – заяви гордо тя. – Едуард има прекрасно провинциално имение в Нортъмбърланд – доста изискано, струва ми се, – но с тези важни особи човек очаква нещо впечатляващо. Очевидно съпругата му го е купила и, както разбрах, искала да се прави на грандама. Освен това чух, че тази работа ѝ омръзнала твърде бързо.

Когато Ив прочете „Дяволът носи „Прада“,“ тя реши, че звучи като документална книга. Променяш имената и модата на издателска дейност, каквото беше работното ежедневие на Ив в „Хеншо и Карлсън“.

Уж всичко беше наред – което означаваше, че Серина няма да се занимава с нея, но на следващия ден ѝ се разкрещяваше, че не е запомнила, че бялата блуза от „Каролина Херера“ чака да бъде взета от химическото чистене. Нямаше никакво значение, че Ив не помнеше да ѝ е казвано, че блузата е на химическо чистене и трябва да бъде взета. Тя провери съобщенията, имейлите и телефонния секретар, но за никаква блуза не се споменаваше. Накрая Ив се

извини и работи до късно, за да довърши редакцията на книга, за което Серина щеше да си припише заслугата.

Младата жена не се вслушваше в клюките, които Серина разпространяваше. Шефката ѝ беше крайно недискретна, когато ставаше въпрос за авторите, но пък не можеше да каже почти нищо за Едуард, освен онова, което всички можеха да прочетат в интернет.

Едуард беше женен за бивш супермодел от Америка, двамата имаха дъщеря на около седем според статии в списания, които Серина ѝ изпрати по-късно.

На Ив ѝ се прииска да се разплаче и да напусне или пък да напусне и тогава да се разплаче, но вместо това посегна към телефона си и се скри в банята.

Свали капака на тоалетната, затвори вратата и набра майка си.

Телефонът звънна и Ив погледна екрана, когато лицето на майка ѝ се показва.

– Здравей, сладурче – започна тя. – Бях навън, хранех кучетата, преди да тръгна за работа. Наред ли е всичко?

Дона Пилкинс беше осиновила четири кучета и продължаваше да се оглежда за още. Намираще ги по улиците, наблюдаваше ги как просят храна или лаят по автомобили и автобуси, докато шофираше автобус 23 през Лийдс. След като смяната ѝ свършеше, тя се връщаше, за да спечели доверието им с нежност и лакомства. Те, изглежда, много обичаха нейните кюфтенца, което беше напълно разбираемо, защото тя бе наследила рецептата от баба си, която все повтаряше, че слагала сос „Уорчестър“, който ги правел толкова неустойливо вкусни.

Очевидно кучетата бяха съгласни, защото тя бе спасила дванайсет и бе задържала четири.

Ив усети как сълзите ѝ потичат.

– Не мога да се прибера за Коледа – изхлипа тя.

– Какво? Защо?

– Серина ме кара да работя, да отида до дома на един автор и да редактирам, докато той работи. Ужасно е! Не, тя е ужасна.

Дона въздъхна:

– Мили боже, колко гадно отношение, при това на рождения ти ден. Ти каза ли ѝ, че имаш рожден ден на Бъдни вечер?

– Мамо, нея не я интересува. Тя не се интересува от когото и да било освен от себе си. А пък тя заминава за Ню Йорк. Идва ми да напусна.

– Не можеш ли да се прибереш поне за деня? – попита Дона.

– Серина каза, че той щял да работи на Бъдни вечер. Човекът е работохолик, но поради някаква причина е изостанал с книгата. Не знам. Ще ме заврат в стая за прислугата и той ще ми изпраща страници, които трябва да редактирам, а след това ще ѝ ги изпращам на нея, за да провери работата ми и да види как е структуриран текстът, което е обратното на начина, по който обикновено работим. След това трябва да ги изпратя на коректора, който пък ще ги изчете и екипът ще ги подготви за печат. Всичко е толкова сгъстено, че не знам дали изобщо ще се получи, но Серина каза, че двеста човека разчитали на мен, за да не останат без работа.

– Тогава ще празнуваме Коледа, когато приключиш с работата и си дойдеш вкъщи.

Ив долови разочарованието в гласа на майка си, но също така и непоколебимостта ѝ. Дона Пилкинс беше най-силната жена, която познаваше, и най-ентузиазиранията ѝ поддръжничка.

– Не, мамо, момчетата ще бъдат съкрушени.

По-малките братя на Ив, Гейб и Ник, бяха на петнайсет, страхотни момчета, обърнаха гръб на тийнейджърските клишета, бърбиви, забавни, активни участници във всички семейни събития.

– Татко ще побеснее – подхвърли тя.

– Ще говоря с него. Все ще измислим нещо, сладурче. Винаги се получава – отвърна ведро Дона и Ив разбра, че тя говори сериозно.

Последния път, когато Серина Уайтлоу ѝ извъртя подобен номер, беше, когато каза, че няма да даде на Ив почивен ден, за да отскочи до Лийдс и да види баба си, преди да почине. Бащата на Ив, Сам, беше готов да позвъни в профсъюза на транспортните работници и да организира стачка на автобусите, докато на Ив не ѝ бъде позволено да се прибере у дома.

Дона успя да го успокои, но Сам никога не прости на Серина, още повече че баба ѝ почина, без да е видяла Ив.

– Всичко ще бъде наред, мамо – заяви Ив, като се опита да поеме част от силата на майка си.

– Разбира се, Ив. Коледа е. Нещата са винаги чудесни на Коледа. Ще видиш.

Ив затвори и погледна отново телефона, когато пристигна съобщение от Серина.

Къде, по дяволите, се дяна? Искам незабавно кафе и тампон. В този ред!

Ив се престори, че удря телефона в челото си и затвори очи, отправяйки безмълвна молба:

„За Коледа искам нова работа и да видя семейството си. Обещавам да не убивам Серина, ще престана да пия вино през седмицата и повече няма да си поръчвам храна. Ще стана по-добър човек, ще спра да пуша, докато пия вино, и всяка вечер ще си почиствам грима“.

Тя отвори очи, когато пристигна ново съобщение.

Ехо? Къде се заби? Страдам от недостиг на кофеин и кървя.

Кофти комбинация.

Ив въздъхна. Коледа нямаше да дойде достатъчно бързо, особено ако желанието ѝ бъде изпълнено.

Зара чакаше Ив с голяма чаша вино на прага на общия им апартамент.

Ив свали палтото си и пие чашата с вино, тръшна се на стола в коридора и се ококори, когато видя размера на чашата с розето.

– Това да не би да се сервира със златна рибка? – попита тя и отпи.

– След като знам какъв е бил денят ти, реших, че имаш нужда – отвърна Зара. – Целият офис смята, че Серина е страшна гаднярка.

Зара работеше с Ив в „Хеншо и Карлсън“, но беше в рекламата и, изглежда, знаеше всичко преди останалите във фирмата. Зара успя да се издигне от стажантка до младши координатор по връзките с обществеността в рамките на година и сега беше мениджър, който се занимаваше с бестселърите. Следващият роман на Едуард Прийт щеше да попадне в списъка ѝ за реклама, не че щеше да е трудно да го продаде в книжарниците или директно на почитателите му, но Ив

не се съмняваше, че Зара ще се постарее повече от когото и да било при продажбата на книгата.

Ив изрита обувките си и пъхна крака в любимите си коледни пантофи, които представляваха плюшени елени с две светещи нослета, ако натиснеш малко копче отстрани на всеки пантоф. Тя вдигна крака и включи светлинките. Тази вечер имаше нужда от всичко, което може да я развесели.

– Анита ще донесе къри и, ако искаш, можем да седнем и да плюем Серина цяла вечер.

Ив се усмихна на най-добрата си приятелка. Двете се запознаха на работа, но Зара беше лоялна и мила и винаги ѝ даваше качествени модни съвети. Анита, другата им съквартирантка, беше приятелка на Зара от училище, младши архитект в голямо архитектурно бюро. Току-що я бяха включили в екипа на важен проект за нов небостъргач.

Изглежда, всички около Ив се издигаха, докато тя се бе превърнала в робиня на Серина.

Анита пристигна с вечерята и те седнаха да изядат апетитната храна на масичката за кафе, разделиха си питките наан и допиха останалото вино.

– Какво ще стане, ако не отидеш? – попита Анита.

– Ще ме уволнят – отвърна Ив.

– Тя ли ти го каза? – полюбопитства Зара.

– „Има предостатъчно други, които искат работата, Ив“, така ми каза. Освен това каза, че мога да обясня случилото се на хората на прощалното парти, ако се проваля.

– Тя наистина е голяма крава – обърна се Зара към Анита. – Веднъж бях с пола от „Н&М“, а тя ми каза, че имала истинска от „Гучи“. Явно целеше да ме скапе.

– Тя е кралицата на мачкането – каза Ив.

Зара изглеждаше бясна.

– А сега трябва да дундуркаш най-великия ѝ автор, защото тя иска да замине за Ню Йорк и да продължи връзката си с Пол от „Документалистика“, чиято съпруга е бременна.

– Пол Уолис ли? Противен е. В ъгълчетата на устата му винаги се събира слюнка, когато представя нещо. Анита прихна.

– Господи, работата ви май е пълна лудница.

Ив остави вилицата си.

– Трябва да си намеря друга работа.

– Книгоиздаването е в трудна ситуация в момента – подчерта Зара. – Защо не изчакаш да мине Коледа и тогава ще потърсиш нещо. След Нова година се откриват нови работни места. Куп хора се напиват, решават, че мразят шефа си и им трябва нова възможност.

– Не ми трябва да настъпва Нова година или да се напия повече, за да ми стане ясно, че ми трябва нова възможност. – Ив се зае да раздига масата.

– Престани, тази вечер е наш ред – опита се да я спре Зара и включи телевизора. – Вижте, дават „Аз съм известна личност, разкарайте ме оттук“. Ще ядат паяци.

Ив се изтегна на канапето.

– Струва ми се по-хубаво от онова, което ме чака – измърмори тя.

2.

Влакът се поклащаше в успиващ ритъм, сякаш се опитваше да успокои нервите и гнева на Ив.

Беше трети декември, а тя все още не беше мислила за коледните си картички. Ив направи наум списък на всички, на които трябваше да изпрати картички. Серина Уайтлоу нямаше да получи – в това беше абсолютно сигурна.

Господи, предстоеше ѝ истинско мъчение, помисли си тя, докато наблюдаваше как провинциалният пейзаж профучава покрай нея.

Предстоеше ѝ да се срещне с иконома или икономката – някой, който се казваше Хилдич, – на гарата. Щеше да я откара до къщата, а след това тя се заемаше с работата. Хилдич ли? Мъж ли беше или жена, или мъж, или те?

Изглежда, Едуард Прийст беше ужасно богат, след като икономът му я посрещаше. Или пък беше мързелив, или зает? Мислите ѝ кръжаха със същата скорост като влака.

Имейлът от Едуард Прийст до Серина бе пристигнал през нощта, преди тя да замине. На Серина ѝ беше доставило удоволствие да инструктира подробно Ив какво да прави и какво да не прави по ръкописа.

– Просто направи редакцията, а аз ще огледам структурата, когато приключиш. Не искам мърлявите ти лапи да пипат там – не си достатъчно опитна, но аз не мога да започна веднага, така че ще правим всичко отзад напред.

На Ив ѝ се искаше да даде на Серина да се разбере, но не каза нищо. Случаите, когато Ив беше редактирала, а Серина си бе приписвала заслугите, бяха повече от достатъчно.

„Дишай – напомни си тя – и просто изкарай Коледа, а след това ще си потърсиш нова работа.“

Ив бе взела предишната книга на Едуард Прийст от рафта в офиса, за да я прегледа, докато пътува с влака. Книгата беше бестселър, но не се качи чак толкова високо в класациите, колкото предишните му книги.

Беше исторически трилър за Втората световна война и нацисти, които издирвали и си присвоявали произведения на изкуството, които колекционирали, или нещо подобно, но тя изгуби интерес, след като прочете една четвърт от книгата. Беше претенциозна и не беше написана както трябва, но това се случваше и на други успешни автори. След като постигнаха определен успех, някои от тях отказваха редакция или не приемаха промените.

Ив можеше да посочи поне петима автори, които бяха включени в този списък и имаха нужда някой да подходи с мачете към книгите им. „Кръц, кръц, кръц“, казваше си тя, докато четеше някое от произведенията им. „Не ти трябва чак толкова много предистория.“ Толкова описания са излишни, казваше си тя, докато четеше някои творби. „Изобщо не искаме да знаем защо малкият Джони не е получил червено камионче една Коледа и как това го е довело дотам, че да стане детектив със схваната ръка и фъфлене.“

Само че тази книга на Едуард течеше лениво и забързваше, когато стигаше до някой от най-обещаващите моменти. Редакцията беше на Серина, но тя се страхуваше от Едуард и репутацията му точно толкова, колкото Ив се страхуваше от Серина и непрекъснатите ѝ заплахи за уволнение.

Младата жена облегна глава на прозореца на влака. Хладното стъкло я поуспокои. Провинцията прелиташе стремглаво, мяркаха се

малки каменни къщи и огради, след това натоварени гари, градове и куп хора, които слизаха или се качваха.

Крави наблюдаваха влака, тлъсти овце се гушеха една до друга в студа, а вятърът виеше над тях.

В прогнозата казаха, че ще има сняг и пътищата ще се заледят. Студеното време не притесняваше Ив. Е, поне в Лондон не я притесняваше. Тя се втурваше от офиса към метрото, прибираше се у дома и това се повтаряше ден след ден. Почти не излизаше, тъй като Серина винаги я караше да работи до късно.

Защо търпеше тормоза ѝ? „Нито една работа не си струва да търпиш чак толкова“, подчерта веднъж баща ѝ и ѝ каза да се обади в профсъюза на читателите и писателите. Ив обясни, че нямало такъв, а той ѝ каза да създаде.

Как беше възможно всичко да е толкова изтощително? Когато завърши университета, Ив предполагаше, че може да си върши работата, без да се тревожи за каквото и да било друго. Серина обаче се погрижи да не е така. През всичкото време тя се тревожеше, организираше работата, а след това оставаше разочарована, когато Серина ѝ подхвърляше някоя редакция, за да позаглади разочарованието ѝ.

В училище книгите бяха нейното бягство. Тя се криеше в библиотеката, където библиотекарката я съжаляваше и въпреки че беше забранено, я оставяше да си изяде сандвича със сирене и кисели краставички в отдела за енциклопедии, докато четеше трилогията „Игрите на глада“.

Годините отминаваха, времето за обяд и самият обяд си оставаха същите, но книгите семеняха с бързината, с която Ив ги поглъщаше. Колкото по-забързана и вълнуваща беше книгата, толкова по-добре!

Някои хора разправяха, че единствено Джейн Остин ги била тласнала към издателската дейност или пък творбите на Марсел Пруст, докато Ив беше очарована от книжките с меки корици на въртящите се стойки в библиотеката в Лийдс. Агата Кристи си оставаше голямата ѝ любов, но тя четеше всичко, което може. Джеймс Патерсън, Патриша Корнуел, Минет Уолтърс, дори тъпия кретен Джефри Арчър. Беше прочела доста класика, но имаше слабост към някогашните бестселъри. Шарлот Бронте, Мери Шели, Уолтър Скот, Чарлс Дикенс...

Никога не ѝ бе хрумвало, че може да стане част от процеса, преди книгите да се озоват на въртящите се стойки в библиотеките и книжарниците на главната улица и по летищата, но ѝ се струваше, че това е нейното призвание.

Вместо това изглеждаше, че сега призванието ѝ е пътуване до средата на нищото, за да дундурка някакъв разглезен писател.

Откри стари снимки на съпругата и дъщеря му в американски уебсайт от времето, когато са били на премиерата на филм в Лос Анджелис. Съпругата му Амбър беше много красива, като една по-слаба Дженифър Анистън, ако това изобщо беше възможно.

Детето приличаше на баща си. Малката беше на четири или пет, помисли си Ив. Изглеждаше приятна, но със силна костна структура и раздалечени очи. Каза си, че момичето сега е тийнейджърка и се запита защо не е наследил високите скули на майка си. Ив все още не можеше да прости на братята си близнаци, че са наследили дългите мигли на баща им, докато нейните бяха като на майка ѝ и приличаха на железни телчета.

Не беше никак лесно да живееш с писател и Ив се питаше как госпожа Прийст се справя в провинцията с дете и Едуард Прийст на главата. Та той правеше подробни проучвания твърде често, и то

сам! Докато кликваше нови и нови линкове с неговото име, тя като че ли попадна в заешката дупка на нета – четеше за Едуард и навиците му за писане, за процеса му на проучване, все едно и същото. Беше минал пътя на мисионерите от Испания до Санто Доминго на същата лодка, използвана в началото на деветнайсети век, за да може да опише какво е преживял на лодката августинският монах, герой на една от книгите му.

Ив беше извила очи от почуда, когато научи това. Нямаше как да е имало ваксини и мобилни телефони навремето, когато монахът е плавал. Защо му трябваше на Едуард и други писатели като него, обикновено мъже, да решат, че имат нужда от това преживяване, преди да започнат да пишат за такъв герой? Нямаха ли развихрено въображение? Защо не можеха просто да направят проучване, да прочетат и да открият нужното, вместо да се хвърлят в едно такова „преживяване“? Толкова претенциозна, типично мъжка постъпка!

Влакът намали скорост. Ив затвори лаптопа и го прибра. Изправи се, когато локомотивът спря, и запази равновесие, преди да се отпрати към края на вагона, за да си вземе багажа. Беше приготвила един голям куфар и един малък сак и се надяваше да не ѝ потрябва нищо друго. Планът беше да остане допреди Нова година, така че поне щеше да успее да се види със семейството си през последния уикенд, преди да се наложи отново да се върне на работа при Серина.

Ив слезе от влака, без дори да се постарее да изглежда грациозна, докато се опитваше да свали огромния си розов куфар.

– Майко мила! – промърмори тя, докато хората се промъкваха покрай нея и се опитваха да слязат по-бързо от влака. – Някои хора изобщо не знаят какво е коледен дух!

Спря и оправи палтото си в опит да овладее положението.

– Ив Пилкинс? – чу някой да я вика с дълбок мецосопранов глас.

Вдигна поглед и видя красива жена, сигурно метър и осемдесет, на неопределена възраст между четиресет и шейсет. Беше с лилави джинси, с пуловер с бродирано на него британското знаме и мека кадифена барета. Беше с розова ватирана жилетка и ѝ се стори най-впечатляващата жена, която бе виждала.

– Да? – Усети, че е зяпнала жената, която бе подпряла ръце на ханша си.

Тя наблюдаваше Ив, присвила очи.

– Аз съм Хилдич, икономка на господин Прийт. Дойдох да ви взема.

– Благодаря, Хилдич, много сте мила – отвърна Ив и се почувства така, сякаш се е провалила при първия оглед, направен от Хилдич.

Ив се опита да потегли единият куфар, но се чу ужасно стържене.

– О, едното колелце падна! – възкликна тя и се опита да вдигне куфара, но не успя.

Беше взела твърде много сака и шалове, дори още едно палто, защото майка ѝ я предупреди, че предстои арктически студ.

Хилдич вдигна куфара и малкия сак и тръгна пред Ив, докато тя се опитваше да догони жената.